România învingătoare pentru

ROMANIA A TRIUMFAT CU 5-0 (5-0)

O partidă de mare anvergură. Au asistat 30.000 spectatori. Cotormani a fost cheia victoriei românești

Aspecte

A plouat în ultimele zile ca la equator. Și tot ca la equator s'a încins apoi o căldură care ridicase eri termometrul până la 20 de grade.

Oricât ar fi plouat însă și oricât s'ar fi încălzit apoi timpul, nu credeam că vom asista la o ciupercărie ca aceia care a punctat eri O. N. E. F.-ul cu 30.000 de capete.

Treizeci de mii de spectatori, înghesuiți pe circa 8000 locuri în tribune, asudați, suportând divertismentul matchului de juniori (care nu se mai termina) și terorizați de aceiaș emoție comună.

— Batem sau nu?

Pentru a nu contraveni dela preocuparea generală, doi confrați s'au luat la bătae certându-se pe un loc:

— E locul meu!

— Te rog să fii la locul dumitale!

— Boule!

Și prima palmă abia s'a auzit în vacarmul pe care îl alimentează tribuna. Și peste care sbârnâitul a trei automobile a reușit totuși să-și impună autoritatea.

In fața lojii regale, mașinile au întârziat o clipă. Și în clipa imediat următoare, salutată de «Imnul regal», loja a fost populată de Voevodul Mihai, D. Vaida Voevod, D. R. Ioanițescu, Tilea, Ghelmegeanu, Aurel Leucuția, gen. Bădulescu, col. Pălăngeanu.

Iar deasupra ei, în haine negre de ginere, d. Ionel Popescu, galben, important și aferat.

— In haine negre? se miră d. Ottulescu.

— Solemnitate mon șer! explică d. Popescu, scârțâindu-și niște ghete roșii.

— Haine negre și ghete roșii? se miră iar d. Ottulescu.

— Ghetele negre le-am dat.... la căcat! se scuză d. Popescu.

Și se apleacă să zâmbească în stânga domnului Panaitopol — președintele Federației de box — nevăzut încă la Arene, la vre-o gală, dar prezent la ultimele două matchuri ale Balcaniadei: Grecia — Bulgaria și România — Jugoslavia.

O salvă de aplauze a acoperit ultimele acorduri ale: Imnului regal».

Ora 5 jum.

Până sus, la oficiu, mulțimea s'a instalat în șiruri suprapuse, șiruri multe, pe cari d. Lucescu — cu un cec de un milion în mână, pe numele federației — le iscodește admirativ:

— Da, da. Sunt ceva!

In câteva goluri totuși, perspectiva este mai sigură: Lizica Petrescu explicând expertă unui vecin că dacă pui mâna... se numește «hands» și zâmbind câtorva dudui cari au descoperit-o:

— N'o cunoști? E Lizica!

Tănase, a cărui apariție a fost salutată de o manifestație de simpatie particulară și de placarda (depe pista de cărbune) care anunță că (însfârșit): «Cărăbușul cântă», *într'adevăr. Anol, care din nou venit dela curse, caută rime noui la sticlă și icre. D. inginer Mărășescu, care-și fură plictiseala fredonând un slow nou: Lenuța.*

Plus, uitasem, o nouă bombă a lui Tănase: un struț care înhămat la un sulky face curse de viteză pe pistă, zgândărind cunoștințele zoologice ale d-lui Vogel care — în continuare — ține un logos domnului ministru Ioanițescu, explicându-i.. importanța «păsărilor».

Și, din nou gâlceava dintre cei doi confrați, dintre cari — unul — instalat însfârșit pe un loc, se plânge că celălalt îi acopere vederea:

— Stai jos!

— Pentru ce?

— Nu vezi că mă acoperi?

— Da' ce sunt eu pisică?

Ora 6.

Pe dealul dinspre strada Maior Ene, echipele s'au profilat la scurt interval. Jugoslavii în albastru. Românii în roșu, combinând cu verdele gazonului un tricolor bulgar rememorativ.

— Ce-ar fi să faceți și cu Jugoslavia scorul pe care l-ați făcut cu noi? mă 'ntreabă d. Ianciuleff. Un confrate bulgar.

— Eu am dat binecuvântarea! își amintește părintele Zimermann dela Oradea.

— Și eu am spus așa să ne-ajute D-zeu! cădelnițează Firoiu.

Fluerul arbitrului însă, a retezat discuția.

Times!

Jugoslavii au soarele în față. Românii... pe Cotormani în spate. Și de 5 ori, explodând galeria, balonul a mitraliat plasa lui Ciulici, marcând în ochii confraților jugoslavi teroarea unei catastrofe, și în zâmbetele d-lui Vaida pecetea unei satisfacții transparente.

— Goall! numără peluza.

Și de fiecare dată, trezit din somn parcă, Cotormani întinde un picior care acopere un sfert de teren, impresionându-l pe Barosanu:

— Asta crac. Nu al lui Dobáy!

Repriza doua n'a adus nimica nou, în afară de o nouă discuție — tot la masa presei — între un ofițer și un confrate pe care fumul trabucului celui dintâi, îl agasa:

— Stinge domnule țigara!

— Mă costă 4 lei.

— Mahorcă.

— Ba pardon. Eu fumez și havane

— Când ți se oferă!... conchide confratele și se baricadează după hârtia de manuscris pe care a zgâriat pogoane întregi de hieroglife.

Și însfârșit, sfârșitul.

Două bare ale lui Bodola, o nouă manifestație de simpatie pentru Cotormani, și o ultimă butadă a d-lui D. R. Ioanițescu, care-l consolează pe d. Ciolac (nici o rudă cu Ciolac al nostru), Antici, ministrul Jugoslaviei la București:

— Nu construim noi un pod peste Dunăre? Când vreți, veniți la București să vedeți Cupa!

CASTOR

Considerații

Cronicarului sportiv îi este mult mai lesne să redea, pentru cetitori, peripețiile unei victorii decât să înșire episoadele unei înfrângeri. Este un proces psihologic pe cari breslașii condeiului îl trăesc, dar pe care nu-l pot ocoli..

O victorie ca cea de eri este însă mult mai greu de tradus în cuvinte, mult mai dificil de explicat în fraze, decât cea mai deprimantă înfrângere. Paradoxal dar fără putință de negare. Cauza? Cetitorii cari urmăresc cu atâta pasiune gazetele de sport, cetitorii cari sunt spectatorii permanenți ai tuturor manifestărilor sportive și cari formează massa imensă ce freamătă pentru victorie, așteaptă izbânda cu înfrigurare și suferă simultan cu jucătorii înfrânți, găsesc explicația acestui paradox. Căci, fără îndoială, l-au trăit și ei.

Victoria pe care cei 11 reprezentanți ai culorilor românești au înscris-o cu mărturia a 30.000 spectatori în cartea de aur a footballului românesc, este încheerea fericită a unei trudnice și îndelungate epoci de frământări; a dorinței de afirmare concretă pe un ogor în care satisfacțiile meritate au alternat cu cele mai crude și mai inoportune dintre decepții.

Cupa Balcanică, trofeul care a ținut sub încordată presiune patru popoare și care a făcut din capitala României în decurs de zece zile un incontestabil centru sportiv al acestui îndepărtat colț de Europă, a intrat pentru a doua oară în patrimoniul românesc. Izbânda, subliniată de 30.080 de glasuri pe cari emoția le întretăia și bucuria le amplifica, a repus footballul românesc în drepturile sale, restabilind erarhia pe care miracolul victoriei bulgare dela Belgrad a zdruncinat-o pentru atâta vreme și atât de profund.

Dar, victorie ar fi fost și chiar dacă n'am fi învins; chiar dacă liniile noastre n'ar fi avut chiagul necesar realizării unui scor de izbândă. Un match nul ar fi fost suficient pentru ca trofeul să rămână la București.

Dar, un scor nesperat de mare, realizat în fața unei echipe de talia Jugoslavei dublează semnificația re cuceririi unui simbol și redă celui mai popular sport românesc o strălucire înfiripată în izbânzi muncite și pălită dureros în eșecuri ades nemeritate.

*

Pentru cei ce știu să citească într'o victorie, pentru cei cărora un scor atât de net nu vorbește numai limba impresionabilității sufletești, miraculosul 5—0 înseamnă cea mai importantă victorie internațională pe care a obținut-o vreodată footballul românesc.

Astăzi, la marginea unui complex de fapte internaționale proprice unei categorisiri noui, România își câștigă un loc la care a aspirat atâta vreme și pentru care a cheltuit atâta energie dealungul anilor nenumărați de alternanță în victorii și înfrângeri. Căci, în Europa, footballul jugoslav înseamnă mult, mult mai mult decât am contat noi până acum în socotelile forurilor cari au a-și spune cuvânt hotărâtor la ierarhizarea valorilor. Jugoslavia, a cărei situație preponderentă s'a datorat unor calități incontestabile și unei favorabile așezări geografice, n'a fost pentru footballul mare european

ECHIPA ROMANIEI

un «balcanic» oarecare. Intotdeauna Jugoslavia a avut în Apus cale deschisă și întotdeauna a știut să-și păstreze un prestigiu câștigat în biruințe și să-și croiască drumuri noui într'un calendar internațional selectat de dictatorii neînduplecați ai footballului european.

Așa că, victoria noastră, marea noastră victorie înseamnă mult mai mult decât toate victoriile laolaltă ale trecutului nostru footballistic. 5—0 este un scor care nu poate fi cântărit decât într'un singur fel, un scor care nu lasă cale liberă nici unei scuze învinsului.

*

Și adevărul, acesta este. Victoria noastră a surprins, a extaziat, dar a fost pe deplin meritată, în timp ce înfrângerea jugoslavă nu suportă nici un fel de scuză. Și desigur, în sportivitatea lor, învinșii noștri nu vor căuta să le invoce. Nici oboseala, nici părtinire de arbitraj și nici un fel de impediment neprevăzut. O înfrângere justă, în fața căreia adevăratul sportiv nu poate decât să-și felicite învingătorul...

*

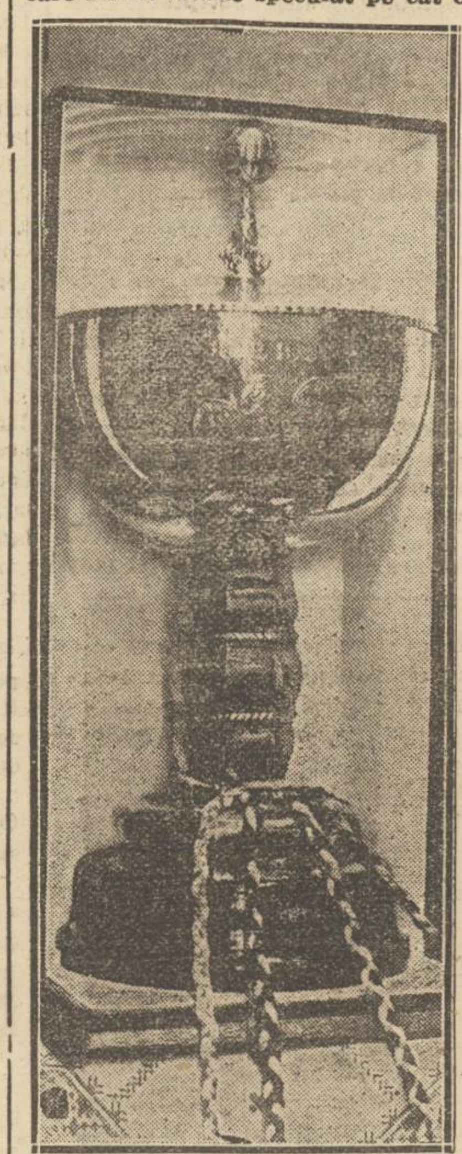
Am învins prin alcătuire și prin elan. Nu totdeauna cea mai bună echipă dă randamentul cel mai mare. Am avut adesea formații excelente, minuțios și cu tragere de inimă alcătuite și nu odată am suferit din parte-le cele mai profunde decepții. Și nu odată am fost îngenunchiați când ne așteptam mai puțin, deși ochiul cel mai specialist n'ar fi putut găsi formației noastre cel mai neînsemnat defect. Când însă o formație corespunde efectivului cel mai bun și este totodată capabilă de elan, de neobosită goană după izbândă, victoria finală — într'o partidă de forțe echilibrate—este logica rezolvare a unei probleme bine calculată.

Duminică, după primele 5 minute de joc, victoria noastră se și putea întrezări. Jucătorii, siguri pe sine, radiau dorința de a învinge, într'un joc inspirat, într'un joc fără greșală, cu treceri de balon în mod aproape reflex, dela om la om, dela linie la linie. Elanul jucătorilor, cheia marilor izbânzi, a antrenat din primele momente massa împestrițată de spectatori, care a amplificat așa cum știe ea, însuflețirea celor de pe teren.

*

Nu este mai puțin adevărat că problema selecționării formației pentru matchul decisiv, a implicat controverse, nefiind rezolvată decât în ultimul moment. A fost o chinuitoare dilemă pentru cei cari aveau să răspundă de eventualitatea unui eșec, care, după performanța penibilă din matchul cu Grecia, plutea în aer. O dilemă din care i-a scos selecționarea cea mai fericită cu putință.

Când un mijlocaș centru face furori la o partidă de importanța celeia cu Bulgaria, pentru ca — trei zile mai târziu, slăbit de boală — să capituleze în fața unei înaintări ca cea a Greciei, deruta este inevitabilă. Și asta cu atât mai mult cu cât neașteptata ieșire din formă a lui Steinbach nu lăsa să se întrevadă posibilitatea unei redresări în spațiul a numai trei zile, atât cât mai rămânea disponibil până la matchul de eri. Un mijlocaș centru ieșit din formă în cadrul unei competiții, înseamnă eșec aproape sigur dacă înlocuitorul nu este pregătit și trebue inventat. In cazul special al lui Steinbach, providența a vrut ca înlocuitorul său prezumtiv, Kotormany, să fie în cea mai bună formă și să desfășoare cea mai formidabilă partidă pe care a desfășurat-o vreodată un mijlocaș centru la noi. Celelalte defecțiuni, în linia de mijlocași și la înaintare au fost înlăturate la fel de fericit. Au avut însă darul să îngrijoreze mult mai puțin decât problema mijlocașului centru. Pentrucă, o echipă, ori câte valori ar avea în toate compartimentele, este sortită sterilității dacă nu are un mijlocaș centru corespunzător. Mijlocașul centru este dinamul care pune în mișcare liniile de acțiune, care coordonează activitatea înaintării cu cea a apărării și care supraveghează randamentul ofensivei proprii concomitent cu distrugerea celei adverse. Intr'o partidă decisivă, când fiecare minut trebue speculat pe cât e

TROFEUL BALCANIADEI

cu putință, rolul mijlocașului centru este covârșitor, de posibilitățile sale fizice și technice depinzând în cea mai mare parte rezultatul definitiv.

Kotormany a fost în partida de Duminică cheia victoriei. Fără prezența sa alături de Lakatos și Moravetz, victoria românească ar fi fost mult mai dificilă. Sau poate nici n'ar fi existat. Vigurosul mijlocaș centru al Ripensiei, care a lăsat o impresie greu de șters, profanilor și cunoscătorilor deopotrivă, a jucat fără greșală. Nici o mișcare de prisos. Nici o lovitură irosită. Nici o acțiune concepută înainte de a-i cunoaște exact posibilitățile de realizare. Un mijlocaș centru perfect, care nu aleargă inutil, care nu se pripește și care are marea calitate de a ști să-și dozeze efortul. Kotormany a fost dela început până la sfârșit la fel, tocmai pentru că a știut să-și cheltuiască energia în mod egal, minut cu minut, acțiune cu acțiune. Kotormany dela începutul matchului a fost acelaș Kotormany, care a atins balonul în momentul în care arbitrul a pecetluit impresionanta noastră izbândă internațională.

Calitățile acestea excepționale, jucătorul științific prin excelență și plin de elan patriotic le-a pus în slujba echipei pe care a dus-o la victorie. Nici cea mai mică deplasare a balonului nu a făcut-o pentru a releva calități proprii, pentru a-și contura mai mult personalitatea sportivă desăvârșită. Sobru în mișcări, calm până la exasperarea adversarului, eroul principal — dar nu unic—al marei noastre victorii— a fost rotița modestă, dar precisă, a unui angrenaj aproape fără defect.

*

Sub diriguirea măiastră a acestui mare jucător, restul echipei, în care nu toți componenții au fost la fel de bine pregătiți, a acționat perfect, pe tot parcursul celor 90 de minute. Greșelile unora, greșeli inerente într'un match de football, au trecut «aproape» nebăgate în seamă, tocmai datorită faptului că mecanismul principal funcționa fără cusur. Dacă uneori Ciolac făcea erori de tactică, punând în mișcare tripleta când mai logic ar fi fost utilizarea aripei drepte, dacă Dobay n'a fost întotdeauna inspirat în shoturi și dacă Albu n'a putut termina partida fără obișnuitele sale scăpări, jocul echipei românești n'a lâncezit în schimb o clipă, n'a avut o singură deviere dela conduita inițială și n'a produs nici odată îngrijorare zecilor de mii de spectatori. Și asta tocmai pentrucă înaintarea ca și apărarea au avut în Kotormany un stâlp masiv, un jucator în mare formă, un inspirat al footballului practic...

Aceasta nu înseamnă însă că toate compartimentele au activat în aceiași măsură, realizând acelaș randament. Apărarea, în care sărbătoritul Vogl a făcut cea mai bună partidă din carieră, a fost un punct forte, peste care o înaintare technică de talia celei jugoslave n'a trecut decât foarte rar și cu mari dificultăți. Forma excepțională a lui Vogl și cooperarea inteligent. cu Albu, au făcut sarcina lui Sepci foarte puțin dificilă, deși Valiarovici, interul dreaptă al adversarilor, a dat dovada unei puteri extraordinare de pătrundere.

Privită în general, echipa noastră națională a uzat de singura tactică cu care se putea destrăma o echipă atât de bine utilată ca cea a Jugoslaviei. Inaintarea nu s'a cramponat într'o singură sistemă de joc. N'a pistonat liniile adverse numai prin tripletă și n'a utilizat mai mult decât a fost necesar aripile. A recurs la serviciile aripilor și tripletei în măsura în care acțiunile liniei noastre de mijlocași destrăma apărarea adversă. Orice gol în linia de mijlocași a Jugoslaviei, reperat de ochiul ager al lui Kotormany, era urmat imediat de o acțiune românească acolo pe unde pătrunderea era mai ușoară. Pentru aceasta, excelentul mijlocaș centru demarca, după necesități, când tripleta, când una din aripi, atrăgea în sfera sa de acțiune 2—3 adversari și creia partenerilor portițe prin cari aceștia pătrundeau până în apropierea lui Ciulici și apoi a lui Demic.

Tactica oportunității, căreia s'a adăugat conștiința că o partidă nu se poate câștiga fără shoturi la goal, a fost cauza înfrângerei nete a echipei jugoslave.

Scorul este perfect logic și corespunde unei situații de fapt. Un scor mai mic ar fi fost o nedreptate pentru România. Unul mai mare n'ar fi fost ilogic, dacă ținem seama de faptul că 2—3 din «bombele» lui Bodola au greșit ținta din cauza.. barelor.

*

Jugoslavii, deși învinși, n'au părăsit terenul deprimați, în sensul că ultimele faze ale jocului nu i-a găsit debordați. Din contra, au luptat din răsputeri pentru a obține un punct care ar fi avut darul să diminueze tristețea unui scor în alb. I-a fost dat însă României să realizeze recordul de a termina competiția fără nici un punct primit.

In prima repriză, stânjeniți și de soare, jugoslavii—deși cu apărarea întărită prin prezența masivului Raicovici, — n'au putut opune impetuozității liniilor românești decât o dârză rezistență, un joc de evitare a dezastrului. Infructuos însă, atâta vreme cât n'au putut sesiza felul de joc atât de variat și atât de inspirat al echipei românești. In cea de a doua repriză, în fața eșecului iremediabil, și-au strâns rândurile, au jucat mai prudent și au reușit adesea să înfiripeze acțiuni periculoase pentru liniile noastre. In momentul de dominare jugoslavă, footballul vecinilor noștri, eminamente technic, a realizat faze de toată frumusețea, punctate copios de o asistență pe cât de imparțială, pe atât de pretențioasă.

Nu e vorba, partida n'a lâncezit un singur moment. A fost vie, variată și plină de farmecul ineditului. O partidă mare, o partidă dempartidă mare, o partidă demnă nă chiar de un stadion apusean.

*

Victoria României, repararea unei nedreptăți, ne deschide un nou orizont.

Vom ști să pășim spre el fără poticneli? Aceasta este întrebarea logică după marea înfăptuire de Duminecă. p

L. ROȘIANU

Cum au jucat

România a câștigat eri cu un scor cu totul meritat.

Unul sau două puncte mai puțin ar fi însemnat o nedreptate, iar un goal sau mai multe în plus ar fi însemnat răsplata unei echipe care și-a surclasat adversarul.

Căci eri, România n'a fost superioară, n'a dominat ci și-a surclasat — în toată accepția acestui termen — un adversar aproape inexistent în multe momente ale matchului.

Iată și impresia ce ne-au lăsat-o jucătorii:

SEPCI

N'a avut ce apăra, din a doua jumătate a primei reprize până la sfârșit.

A fost foarte calm în tot timpul matchului. Bine plasat, adversarii nu l'au putut păcăli. A apărat o minge foarte grea în repriza doua, când după ce Albu fusese driblat, Sepci a fost silit să plonjeze în picioarele lui Tirnanici.

VOGL—ALBU

Vogl a fost de departe cel mai solid protector a lui Sepci. A intervenit splendid în câteva ocazii grele și a degajat cu foarte multă adresă. Jocul lui «Ciogli» trebue prețuit cu atât mai mult, cu cât ne gândim la jocul inegal a lui Albu.

Arădanul a făcut în cursul matchului multe lucruri frumoase. A «scos» câteva mingi grele, a degajat lung și în teren, dar a și greșit.

In primul rând o ia razna și ajunge dincolo de halfi și apoi, ori cât efect ar avea pentru public, sistemul de ajunge în situația de a trage la poarta adversarului face din el un fundaș, în care nu poți avea încredere.

MORAVETZ

A făcut o partidă bună. Și-a supraveghiat sever aripa, a stingherit-o necontenit și ce l-a situat deasupra lui Robe este serviciul său desăvârșit. In timp ce dela Robe, Bindea nu primea decât mingi defectuoase, de Moravetz a fost servit admirabil.

COTORMANI

Cel mai bun din 22, omul care s'a impus ca vedetă a Balcaniadei, coordonând întreg jocul echipei noastre și entuziasmând publicul a fost Cotormani. Rolul extraordinar pe care l-a jucat ripensistul în matchul de eri, are o explicație în felul său de a vedea o partidă ca cea cu Jugoslavia. Calm și prudent, Cotormani nu s'a ambalat un singur moment. Rămânea vecinic plasat la un punct unde să poată controla cu ușurință jocul.

Toate acțiunile adversarilor, parcă trebuiau să treacă pe la el. Intre înaintarea noastre și fundași nu mai era un spațiu gol în care să se poată organiza adversarii.

Fizicul l-a ajutat să desfășoare un joc de cap uluitor ca precizie și utilitate. Technician perfect, nu exista poziție din care să nu poată lua mingea. Insfârșit serviciul său uimitor de fix ca adresă, a procurat înaintărei multe mingi moi, iar extremelor foarte ușoare posibilități de incursiuni.

România a găsit în Cotormani un mijlocaș centru de cea mai bună clasă internațională.

LAKATOȘ

In trei matchuri, indiferent de adversari, n'a arătat nici o scădere. Și-a marcat ușor aripa adversă, iar serviciul său a procurat lui Dobai mingi admirabile.

Lakatoș a jucat cu multă însuflețire și a fost avantajat de perfecta înțelegere cu mijlocașul centru.

BINDEA

A făcut navagii printre cei ce au avut ingrata misiune să-l marcheze, s'a impus din primele mișcări, provocâ [illegible] oarecare teamă în rândurile adversarilor. Foarte mobil, Bindea a fost greu de marcat, ceia ce i-a permis să centreze din poziții favorabile și să procure tripletei splendide ocazii de shoot. Bindea a marcat unul din cele mai frumoase goaluri.

COVACI

Net superior lui Vâlcov, a animat atacul, l-a servit mai precis pe Bindea și s'a înțeles de minune cu Ciolac.

Orădeanul a muncit mult, căutând mingea peste tot, lucru foarte important pentru un inter.

CIOLAC

A condus înaintarea cu multă precauțiune. A căutat tot timpul să procure partenerilor mingi desăvârșite, (reamintiți-vă de goalurile marcate de Bodola și Bindea). A fost foarte mobil și fericit în deschiderea aripelor.

In cursul matchului a făcut greșeli, atunci când a abuzat de combinații.

BODOLA

In vervă mare de shoot, Bodola a marcat două goaluri splendide.

Bodola n'a făcut decât o singură greșală, nu l-a întrebuințat suficient pe Dobai. Bodola a muncit mai puțin ca în alte ocazii.

DOBAI

A făcut o partidă excelentă. N'a shotat prea des la goal, în schimb, prin centrări precise, oportune și ușor exploatabile a provocat partenerilor splendide ocaziuni.

*

In general echipa noastră a fost însuflețită și a luptat pentru rezultat, într'un stil admirabil.

Jugoslavii

La un moment dat jugoslavii ratașeră partida și n'a lipsit mult ca să aibe soarta bulgarilor... o meritau chiar.

CIULICI

Nu i se poate reproșa nimic. A primit cinci goaluri pe cari nu le putea împiedeca. In schimb a apărat abil foarte multe shoturi grele.

Demici care l-a înlocuit în repriza doua, a fost ceva mai curajos, a intervenit în situații grele și a ferit echipa sa de agravarea catastrofei.